

6

G A L F B

LETNIK XXXI.
1984-1985

LETNIK XXXI. - 1984-85
FEBRUAR 1985
ŠTEVILKA 6

V S E B I N A

Meta Rainer: Materina ljubezen	145	Novosti na knjižni polici: Marija Čuk: Zabavne prigode in poučen potopis	168
Neža Maurer: Poročilo	145	Vojan Tihomir Arhar: Spomin	169
Tone Seliškar: Pečen krompir	146	Šolarji pišejo	169
Franci Lakovič: Časi	148	Urednikova beležnica	174
Neža Maurer: Moja ura	148	Za bistre glave	175
Kajetan Kovič: Sedmerica	149	Za spretne roke: Vera Poljšak: Pismo	
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Na snegu	150	3. stran platnic	
Vera Poljšak: Skrita podoba, Napake pa take, Minirebus	151		
Benečanska pripovedka: Lisica in jež	152	ILUSTRACIJE za šesto številko Galeba so naredili: Milko Bambič (str. 148, 158); Marjanca Jemec-Božič (str. 148); Marjetka Cvetko (str. 155, 163); Walter Grudina (str. 160); Diego Kolarič (str. 147); Leon Koporc (str. 169); Božo Kos (str. 149, 156); Erika Košuta (str. 160, 165); Alessio Petrig (str. 152, 153, 154); Jelka Reichman (str. 145); Bine Rogelj (str. 161); Ive Šubic (str. 166); Magda Tavčar (str. 150, 151, 154, 155, 3. str. pl.); Andrej Vodopivec (str. 145).	
Zapojmo veselo: Karel Širok, Karol Pahor: Polžek je povsod doma	156		
Neža Maurer: Tretja cvetka	156		
L.A.: 80 let Danila Gorinška	157		
Danilo Gorinšek: Srce, Dopolnjevanka	157		
Fanček Rudolf: Sosedov maček	158		
Berta Golob: Lovro	160		
Helena Bizjak: Uganke	160		
Branko Rudolf: Papirnata ladjica	162		
Olga Petelin Smeraldi: Zvesti psiček	162		
Zanimivosti: Vojan Tihomir Arhar: Vse o zlatu	162		
Vukoman Radosavljević, prevod: Ivan Minatti: Ribja šola	165		
Slike iz narave: Vlado Firm: Planinski orel, Velika uharica	166	NASLOVNA STRAN	
Šport: Branko Lakovič: Svetovno prvenstvo v alpskem smučanju	167	Nikolaj Visentin, 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK.	

Meta Rainer

Ilustr.: Jelka Reichman

Materina ljubezen

Čudežna beseda — mati!
Razložiti se ne dá,
zna jo le zašepetati
glas otroškega srca.

Mati ta šepet zaslisi
čez morjá, dežele vse,
veter nosi ga najtišji,
njeno srce se odpre.

Pa prikliče vse otroke,
razkropljene bogve kod,
dobrotljive njene roke
kažejo domov jim pot.

Mizo hrastovo pogrne,
vsem poteši žejo, glad.
En nasmeh v očeh povrne
ji ljubezen tisočkrat.

Neža Maurer
Ilustr.: Andrej Vodopivec

Poročilo

Mojih 20 prstov raste,
a nikoli ne cveti.

Kdo pa cveti?

Pozimi ivje, ledene rože
in rokavice,
spomladi mačice, hlače
in nogavice.

Pečen krompir

Zima je pritisnila. Sneg je pokril hrib in dol. Po reki v dolini so plavale ledene plošče. Drevesa so se upogibala pod snegom, ki je še in še naletaval in zasul pota in steze. Siničke so prhutale od drevesa do drevesa in so bile lačne, kajpak, kajti zima ne mesi kruha. Lisica se je metala čez zamete, obstala je pod smreko in oči so ji begale za pticami. Nato je nejevoljno prhnila po snegu skozi gozd in kdove, kje in komu bo zasadila svoje lačne zobe. Globoko spodaj v dolini so lajali psi, tam se je kadilo iz dimnikov, tam spodaj v dolini je gorel ogenj v pečeh, tam spodaj je dišalo po kruhu. Tu, visoko v hribih, pa sta vladala mraz in lakota. Jastreb je krožil pod oblaki in ptice so se poskrile, kajti jastreb je bil lačen, in kadar je kdo lačen, je hudo. Hudo še posebno, če je vojna in je sovražnik v deželi. Tako je vekajo in jih je strah.

Tu zgoraj v hribih je bila nekoč lepa vas. Še pred kratkim. Zdaj štrle iz zemlje samo beli zidovi požganih hiš. Sovražnik je požgal vas in odgnal žene in otroke v pregnanstvo, kar pa ni mož pravočasno ušlo v globoke gozdove, je sovražnik pobil v strah in trepet vsem, ki so pomagali partizanom.

Mlad partizan je gazil sneg v to žalostno samoto. Snega je bilo do pasu in čez in težko je hodil v hrib. Tod, v požgani samoti, se mu ni bilo treba skrivati pred sovražnikom, zato se je radovedno oziral na vse

strani, da bi zaslišal in zagledal kaj živega. Hodi že ure in je utrujen do samih kosti in lačen, da kar medleva. In kaj počne ta samotni in edini partizan v tej mrzli, zasneženi in lačni samoti?

Kurir je. Važno poročilo nosi v štab brigade, pa je v globokem snegu zataval; namesto na levo, je šel na desno in zdaj ne ve ne kod ne kam. Tava tako že vso noč in veden, in ko dopse do prvih požganih hiš, ga kar stisne pri srcu, ker strmijo prazna, ožgana okna vanj kot strašne prikazni. Vse je tiho in mrtvo. Tod so še pred kratkim prebivali ljudje — možje, žene in otroci, tod so še pred kratkim mukale krave in hrzali konji, krulili pujski in kokodake kokoši, zdaj pa noben pes ne zalaja vanj. Partizan pospeši korak, kajti med temi požganimi zidovi je ena sama strašna žalost in zapuščenost. Zdaj se šele ove, da je na pravi poti, čeprav je v snežnem metežu napravil strašanski ovinek. Ni dolgo tega, ko je bil s svojo brigado v tej vasi. Kajpak, takrat je bila vše cela in nedotaknjena, vaščani so bili zavezniki partizanov. Partizani so veselo prepevali v hišah pri topnih pečeh in vaščani so jim spekli vola. Vaški otroci so jim nosili suhih hrušk in orehov in z njimi prepevali junajske partizanske pesmi.

Partizan se razgleduje po mrtvih, požganih hišah in tamle na koncu vasi zagleda pogorišče tiste hiše, v kateri je sam prebival tiste dni, ko je tu počivala njegova brigada. Dobro se še spominja dveh veselih fan-

tičev, Tončka in Mihca, ki sta mu nosila jabolka in kostanj, ki so ga potem pekli na ognjišču.

Kaj pa je zdaj tu? Samo širje ožgani, črni zidovi so ostali od prijazne in tople hišice! A kje so otroci? Kdo ve, kdo ve, ko pa je vsaka vojna huda stvar in v vojni človek nikoli ne ve, ali se bo zjutraj še zbudil v svoji postelji.

Zalostno si ogleduje partizan pogorišče, in čeprav je lačen in strašno utrujen, zatava v sneg, da bi čimprej zapustil mrtvo vas. Nak, tu že ne bo počival, tu je preveč žalostno in mrtvaško! Liže kepo snega, da bi si vsaj malce potolažil lako in žejo, saj zdaj že ve, v katero smer mora iti, da bo spet našel brigado. Daleč nekje pokajo puške in topovi. Vojna je, in kadar je vojna, je hudo na svetu.

In ko se tako opoteka iz požgane vasi in ko se še enkrat ozre po tej žalosti, obstane in se zastrmi v sneg, ki pada, pada in pada kar naprej. Zdajci se zdrzne. Mar ga ni nekdo poklical...? Naglo zgrabi puško in jo pripravi na strel, kajti v vojni človek nikoli ne ve, kdaj ga bo gad pičil. Tedaj pa spet:

»Tovariš Tine, tovareš Tine, počakaj vendar!«

In že vidi, kako se mečeta po globokem snegu dva fantička. Glej ju, dva živa, resnična fantička! O ti milijon hudirjev, saj to sta Tonček in Mihec, ki sta ga takrat gostila z jabolki in kostanjem!

Vsa zasopla se prevalita skozi sneg do presenečenega partizana, že ga zgrabita za roke in ga vlečeta nazaj v požgano vas.

»Pridi, pridi, tovareš Tine, krompir je že spečen!« sta mu veselo priovedovala fantiča in sta ga privlekla prek zametov v neko klet, kjer je na odprttem ognjišču tlel kup žerjavice, po vsem temnem obokanem

prostoru pa je omamno dišalo po pečenem krompirju. Njuna mati je partizana prisrčno pozdravila.

Pečen krompir! Ko ga je žena izbrskala iz pepela in ga stresla na mizo, je po temičnem prostoru še lepše zadišalo. Kajpak, ni se dal prosi. Ko jo prelomil prvi krompir in ga dal v usta, se mu je zdelo, da še nikoli v življenu ni jedel slajše stvari. Doma ni maral za krompir, zdaj pa mu je šel v slast, da še nikoli nbenja jed tako. Nič ni govoril, lomil je krompir za krompirjem in ga tlačil v usta. Ko se je najedel, se je že dvignil, da bi čimprej dospel v brigado.

Zahvalil se je ženi in otrokom za slosten krompir, se prisrčno poslovil od gostoljubnih ljudi, ki so po srečnem naključju ušli sovražniku, ker so tisti dan globoko v gozdu podirali bukve za kurjavovo. Ko je tako spet hrabro gazil sneg proti svoji brigadi, je premisljeval:

»Tudi krompirju bi morali po končani vojni postaviti spomenik, kajti mnoge lačne partizane je rešil lakontakte!«

ČASI

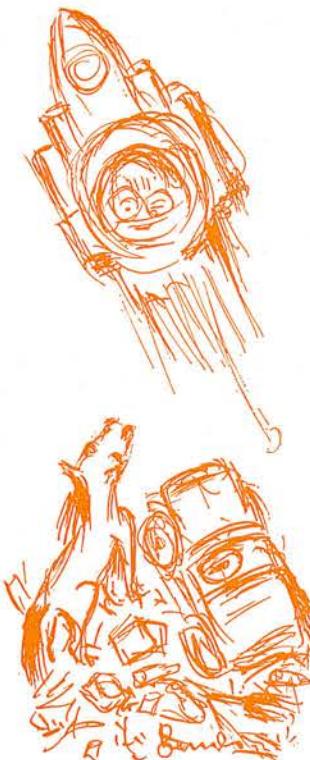
Hi, konjiček, hija hop
tekal včasih si v galop,
s tabo ded premeril cest
mnogo je do bližnjih mest.
Očka moj pa slednji dan
suče brez strahu volan,
pol prevozil je sveta,
mesta daljna vsa pozna.
Jaz pa, ko moj pride čas,
hodil k marsovcem bom v vas,
vozil z njimi bom tedaj
se v vesolje in nazaj.

Neža Maurer
Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

MOJA URA

Moja ura Tika-taka
hodi hitro kakor jaz —
kadar tečem, tudi teče
z mano prav v sosednjo vas.
Moja ura Tika-taka
vso noč sanja kakor jaz.
Zjutraj splašena tiktaka,
ker ne kaže pravi čas.

SEDMERICA

PRIŠEL JE EDEN
IN NI BIL NOBEDEN.

POTEM STA DVA
OD DOMA UŠLA.

ČEZ DAN SO SE TRIJE
ŠLI OSLARIJE.

ZVEČER SO ŽE ŠTIRJE
BILI BREZ VEČERJE.

POTEM JIH JE PET
ŠLO REPO ŠTET.

NATO JIH JE ŠEST
ŠLO RIČET JEST.

NAKAR SEM KOT SEDMI
ŠE JAZ PRIKIMAL

IN SEM VSO TO
TRAPARIJO ZRIMAL.

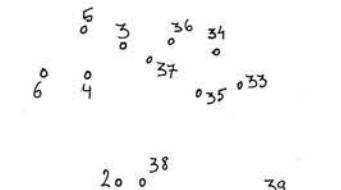
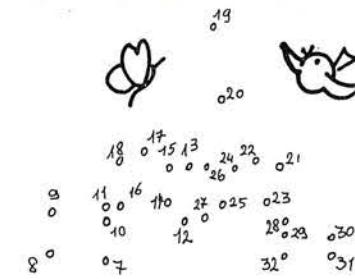

kotiček za
najmlajše

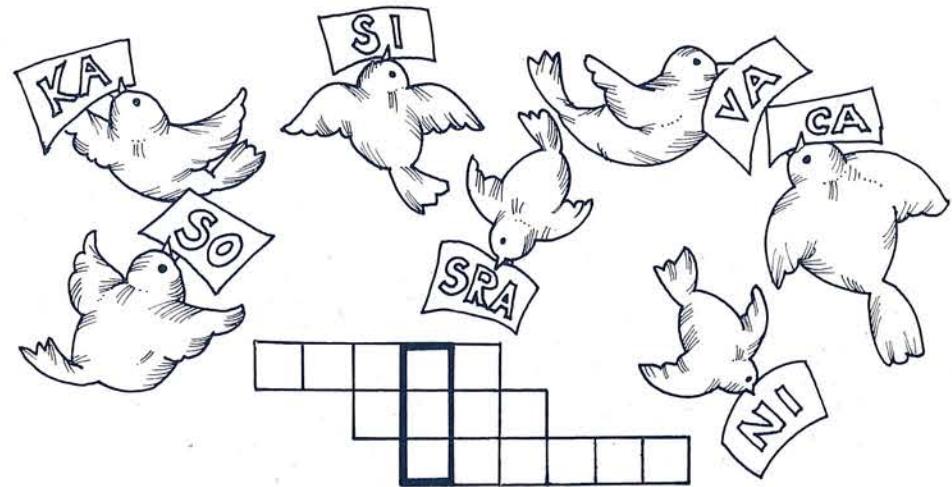
Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

Skrita podoba

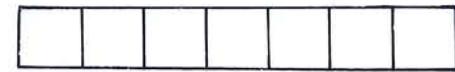

Poveži pike od 1 do 40.

Poišči imena treh ptic in jih vpiši vodoravno v prazna polja.
Navpično boš dobil ime četrte ptice.

Napake pa take

Poišči napake in vpiši točne črke v prazna polja. Dobil boš ime cvetice.

MINIREBUS

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

lisica in jež

Tisto leto je bila dolga in huda zima. Tam zunaj je metel sneg, veter je golčal med drevesi in bilo je že vse temno. Lisica je v svoji jami venomer podtikala in iz njenega dimnika se je prav lepo kadilo. Bila je ravno zamešala polento, kar je čula tolči na vrata.

– Kdo hodi okoli ob teh urah in v tem vremenu? – je dejala Lisica.

– Jaz sem, Jež; odpri mi, za dobroto, tule bom zmrznil in nos mi že ledeni! –

– Ne, ne! – je odgovorila Lisica, – če prideš noter, me zbo-deš! –

– Obljubljam ti, da bom brunen, usmili se me! – je dejal Jež.

Lisica, ki je bila usmiljena, mu je odprla in dejala:

– Bodi tu za vrati in ne gani se! –

Jež se je stisnil v kot.

Lisica je mešala polento in Jež se je počasi, ko je Lisica gledala v kotel, začel sukat po hiši. Tako je prišel blizu ognjišča.

– Kaj delaš tule? – ga je vprašala Lisica, – obljudil si mi, da se ne boš ganil od vrat. –

– Ja, ja, obljudil sem ti, – je dejal Jež, – pa mi je hudo mraz; pusti me blizu ognja, saj te netikam! –

– Naj bo! – je dejala Lisica. Polenta je bila kuhanata in je dišala po vsi hiši. Lisica jo je zvrnila tja na mizo in je zlila omako v skledo. Jež, ki je vse tole gledal, se je približal k mizi in je začel namakati polento.

– Ne snej mi vsega, – je dejala Lisica, – saj si prav brez olike! –

Jež je le naprej jedel in Lisica, ki se je bala njegovih bodic, ga je gledala, a ni upala stegniti roke v skledo.

Ko je Jež nehal jesti, je šel v posteljo in se lepo stegnil.

– Čuješ, – je dejal Jež, – jaz in ti bi lahko bila prijatelja. Ti boš hodila okoli lovit kokoši, jaz bom pa tu doma kuhal in varoval hišo. –

– Ne, ne! – je dejala Lisica, – ta hiša je moja, jaz sem jo napravila in bom sama v njej živel. Kar pojdi po tvoji poti,

trudna sem in se mi hoče spati. –

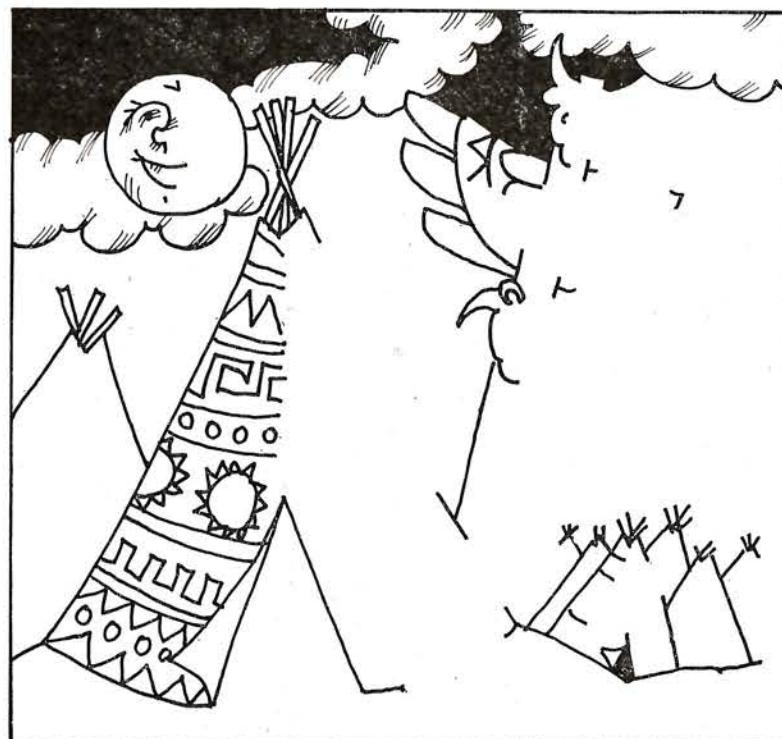
– Kam naj grem v tem mrazu, – je dejal Jež, – tu je gorko in lepo prijetno! Če ti ni prav živeti z mano, se pa poberi! –

In Jež je stopil iz postelje in je stekel Lisici pod noge.

Lisica je začela tekati po hiši in vekati. Nazadnje je vsa zasopla stekla iz hiše. Jež je hitro zaprl vrata s klošterjem in šel spati, Lisica pa se je tresla in jokala v snegu.

Vera Poljšak

R
I
S
B
A

Nadaljuj in pobarvaj začeto risbo.

brumen = priden
klošter = ključavnica, zapah

Ilustr.: Magda Tavčar

Meta Rainer

Ilustr. Marjeta Cvetko

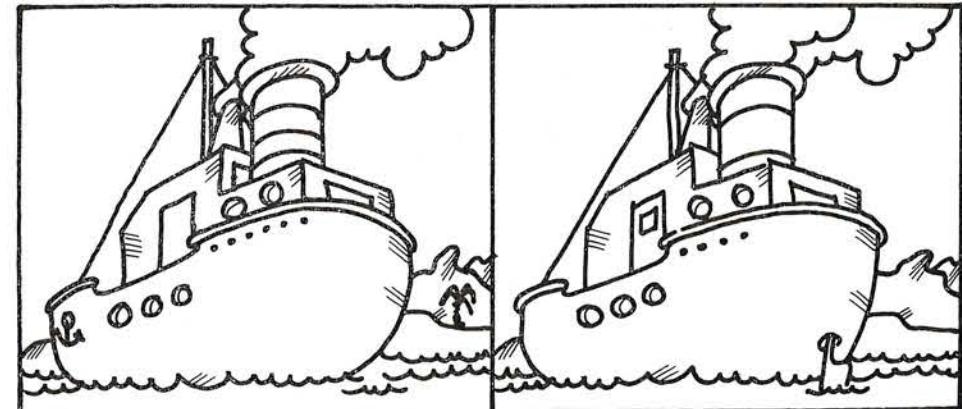
DANES

KO JE »DAN ŽENÁ«,
PRAZNIK MAMICA IMA,
NE LE MOJA,
AMPAK VSE
LJUBE, DOBRE
MAMICE!
JAZ SEM MAJHNA
DEKLICA,
PA VAM VOŠČIM
OD SRCA!
KO PA BOM
NEKOČ VELIKA,
TUDI MAMA BOM,
PA PIKA.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

POTANKOSTI

Risbici se razlikujeta v 8 potankostih. Jih vidiš?

Besedilo: Karel Širok
Glasba: Karol Pahor

Polžek je povsod doma

Karol Pahor

Polžek, po-ve-di, kje si doma: ali na go-ri, ali v ravni-ci, ali med bo-ri, ali v pšeni-ci, ali ob mlinu, ali na gredi, hitro povedi!
„Polžek pouso-di domek i-ma, v hiši-co smukne, pa je doma.“

Neža Maurer

Ilustr.: Božo Kos

Tretja cvetka

Zelen rožmarin postavil
sem k tvoji postelji:
zeleno pravi, da so zate
odprte vse poti.

Trobentico vsadil sem v lonček.
Rumeno vabi srečo v vas:
vedno k tebi bo zavila,
ko pride mimo nas.

Tretje pa je roza cvetje,
na licih mi cveti:
mislim črnim pot zapira —
saj moja ljuba mami si!

80 LET Danila Gorinška

Danilo Gorinšek

SRCE

Koderkoli, prav povsodi
ura ta s človekom hodi,
zdaj potihem zdaj naglas
mu tiktaka, meri čas...
Toda, kadar se ustavi,
nihče več je ne popravi,
več je moč naviti ni,
za vse čase obstoji.

Dopolnjevanka

Kdor je bister, reši naj
to dopolnjevanko zdaj:
Kdor ni moker, ta je...,
kdor ne sliši, pa je...,
kdor ne vidi, ta je...,
kdor nič grdi ni, pa je...,
v šoli po klopeh...,
med poukom se...!
(Manjkajoče besede: suh,
gluh, slep, lep, sedimo, učimo)

Danilo Gorinšek, že trideset let stalen
in ploden sodelavec Galeba, je 19. februara,
na svojem domu v Mariboru, slavil vi-
šok življenjski jubilej: 80-letnico rojstva.

Mislim, da Danila Gorinška ni potrebno
predstavljati. Poznate ga iz številnih njego-
vih pesmic in krajsih zgodb, ki vsak mesec
polnijo Galebove strani in so vedno tako
pričupno mladostne in živahne. Gorinšek je
pravi mojster v predelavi preprostih tem v
umetniške, pričupne pesmice in pripovedke,
ki sežejo mlademu bralcu globoko v srce, ga
razveseljujejo in zabavajo.

Danilo Gorinšek je že kot študent začel
pisati pesmi za otroke in največje njegovo
zadoščenje je bilo, ko so mu pesmi začeli
objavljati razni časopisi in revije, predvsem
mladinske. Od tedaj je minilo mnogo let
in v tem času se je nabrala lepa kopica
pesnikovih raznih stvaritev, pesniških zbirk
za otroke, pravljičnih iger v verzih, zanimi-
vih pripovedek in zgodb, ki s svojo svežino
in lahketnostjo osvajajo otroške duše, avto-
raja pa uvrščajo v sam vrh priznanih mladini-
skih pesnikov.

Ob visokem življenjskem jubileju iskreno
čestitamo pesniku, pisatelju in dramaturgu
Danilu Gorinšku in mu kljičemo še na mno-
ga zdrava leta, da bo, z njemu prirojeno
mladostno zagnanostjo, napisal še kaj lepe-
ga in šaljivega za številne mlade bralce
Galeba.

L. A.

Vrabec Živžav je našel sosednje dvorišče. Zjutraj, ko je vzletel z domače češnje, naredil petnajst prevalov v zraku in si pri tem čivkal: čiv - dva, čiv - dva, čiv - dva, stegoval in krčil krilca in stresal glavico levo in desno, se mu je odprlo širno obzorje: za visokim belo popleskanim zidom je zagledal sosednje dvorišče, s sosednjem tlakovano stezico, s sosednjem garažo, s sosednjimi gredicami in sosednjim mačkom. Dvorišče je bilo popolnoma tako, kot njegovo domače dvorišče, kjer se je rodil in kjer je preživil pustolovščin polno mladost. Samo maček z njegovega domačega dvorišča je bil črn, maček s sosednjega dvorišča pa belosivočno lisast.

Čiv! Kako je svet zanimiv! — je izjavil vrabček Živžav in previndno zakrožil nad sosednjim dvoriščem. Češnjo imajo, tako kot mi. Tako kot naša se tudi tale še niti ni razcvetela. Cvetlice imajo na gredah — nespametni sosedje, zakaj ne sejejo žita ali prosa? Kaj naj počнем s cveticami?

Vrabček Živžav je za vsak primer pogledal še na okenske police: — Drobtin ne trosijo ubogim vrabčkom, tako kot na našem dvorišču. Vedel sem, vedel.

Vrabčku Živžavu je preostalo samo še, da si podrobneje ogleda mačka, sosedovega mačka. Belosivočrnolisastega mačka.

— Hej, maček! Dober dan! — je začivkal.

Oh, maček ga je že dolgo opazil. Po pravici lahko povemo, že tisti hip, ko je vrabčka Živžava prineslo preko visokega, belo prepleskanega zidu, ga je maček opazil najprej z levim, potem še z desnim očesom in zdaj je že lep čas vrtel glavo in spremjal jutranjo telovadbo vrabčka Živžava.

— Mijav — dva, mijav — dva, mijav — dva, — je maček prešteval vrabčkove prevale. Iz izkušnje je vedel, da vrabci kar sami ne padajo izpod neba. V letalske sposobnosti mladih vrabcev ne kaže verjeti, mladim vrabcem se rado kaj zaplete, radi se — na primer — zaletijo v kakšnega drugega vrabca ali v kakšno streho, ampak na tla, na tla žal navadno ne strmoglavijo. — Oh, kako je hudo, da je tako, — je razmišljal sosedov maček, tisti belosivočrnolisasti.

Vendar z vrabci mora maček biti prijazen — kaj se ve, čež sedem let vse prav pride. Res, vrabci niso simpatični, ne, nikakor ne. Ampak

maček je slišal pripovedovati od starejših mačkov, da so včasih že kakšni mački ulovili kakšnega vrabca in da je bilo to silno silno koristno.

— Dober dan, vrabček! — je vlijudno pozdravil maček.

— Jaz sem vrabček Živžav, — je povedal vrabček Živžav. In zakrožil nad mačkom v varni in udobni razdalji.

— Jaz sem maček Levjesrčni, — je povedal belosivočno lisasti maček. Bil je še zelo mlad maček, vendar debel in ves blešeče.

— A loviš vrabce? — je povprašal vrabček Živžav.

— Ne, nikoli, kaj si pa misliš? Mački lovimo podgane in miši! — je ogorčeno odmijavkal maček Rihard Levjesrčni.

— Oh, vsi mački tako pravite, — je čivknil vrabček Živžav.

— Za druge mačke res ne vem, mijav, kaj lovijo drugi mački, je popolnoma njihova stvar. Ampak vi vrabci ste vsi enaki: še vsakemu sem povedal, da resnično in iskreno nimam namena loviti nikakršnih vrabcev. Pa misliš, da kaj zaleže? Nič ne verjamete.

Vi vrabčki, — je razočarano povedal maček Rihard Levjesrčni, — ne zaupate mačkom. Ne verjamete nam. Ja, to ni lepo. —

— Lepo ali ne, — je čivknil vrabček Živžav. — Tako so nas pač naučili starejši vrabci. Takšna je naša vzgoja. —

— Gotovo so ti tudi povedali, vrabček, da se drži svojega dvorišča in svoje ulice, ne pa, da letaš preko visokih, belopopleskanih zidov k sosedom. So ti ali niso? —

— So mi, seveda so mi, — je priznal vrabček Živžav.

— Vidiš, tega se ne držiš. Sposoben si misliti z lastno glavo, sposoben si sam na lastno pest iskatи pu-

stolovščine. Zakaj pa se potem ne moreš odločiti in narediti še majhen, droben, nujno potreben korak? —

— Kakšen korak? —

— Takšen korak, da bi nekoč zaupal nekemu mačku. Recimo meni, mlademu, nadarjenemu, sposobnemu mačku Rihardu Levjesrčnemu.

— Pa kaj bi bilo, če bi ti zaupal? —

— Lahko bi se skupaj igrala. —

— A tako? —

— Da, tako. Lahko bi se pogovarjala in izmenjala svoje izkušnje o lovu na miši in podgane, — je zaučno predel maček Rihard Levjesrčni.

— Jaz ne lovim podgan in miši, — je začivkal vrabček Živžav, — jaz nabiram drobtinice. —

— No, lahko bi mi posredoval svoje izkušnje v iskanju drobtinic! — se je navdušil maček Rihard Levjesrčni.

— Oh, tak si kot vsi mački — se je zasmusal vrabček Živžav. — Najprej povejo, da so iskreni, pošteni in da ljubijo vrabčke, da bi radi bili prijatelji s kakšnim vrabčkom, takoj nato pa priznajo, da jih zanimajo samo drobtinice. Oh, kar sam letaj okrog in išči drobtinice, kašo in proso, ko ti ni do vrabčkov! —

— Saj mi je, saj mi je, počakaj. Veliko mi je do vrabčkov, posebno do mladih vrabčkov! — je obupano mijavkal belosivočno lisasti maček Rihard Levjesrčni.

— Enkrat praviš tako, drugič drugače. Kako naj ti verjamem? Tak si, kot vsi mački, — je povedal vrabček Živžav, čiv-dva, čiv-dva, čiv-dva, naredil še nekaj prevalov in odletel preko belopopleskanega zidu nazaj na svoje domače dvorišče.

— Nikjer nič novega. Ničesar ne moreš doživeti, če si pameten in preudaren, — je otožno čivknil sam pri sebi.

Lovro

Lovro je bil berač. Hodil je od vasi do vasi in prosjačil. Hodil? Kako, saj Lovro ni imel nog! Na kolenih, kjer so se njegove noge nehale, je imel pritrjena ogromna okovana kopita. Po njih se je počasi pomikal dalje. Na pogled ga je bilo samo pol človeka in tudi palico je imel čisto majhno. Za klobukom pa je nosil peresa.

Ljudje so pravili, da je bil v mladih letih kaj postaven fant. Na fronti pa so mu zmrznile noge in zdravniki so mu jih odrezali. Tako ga je doletela usoda berača. Spal je po hlevih in jedel pri usmiljenih ljudeh. Mladim dekletom je iz kart napovedoval srečo. Prerokoval jim je, kdaj se bo katera omožila. Kadar je bil židane volje, je rad pristavil:

»Če pa ženina ne bo, se pa tudi omožila ne boš!«

Po okovanih kolenih je plazil po Dolenjski, Gorenjski in Šajerski, zato ni velikokrat prišel v isto vas.

Povedal pa je na koše novic in ljudje so ga imeli radi.

Lahko da so mu kje nagajali brezrčni otroci. Takrat je mogoče v obrambo dvignil svojo smešno majhno gorjačo. A to mu ni moglo kaj prida pomagati. Nemara se je samo zaradi otrok naučil med dvema prstoma spretno vrjeti klobuk. A zakaj se je zraven tako čudno smejal?

To je bil smeh iz tesnobe. Lovro je bil berač in je v srcu skrival bolečino.

Helena Bizjak

Illustr.: Walter Grudina

**OKROGEL VELIKAN
SE VRTI DALEČ OD NAS.
NA OGROMEN JE TREBUH
PREŠIROK SI DAL PAS.**

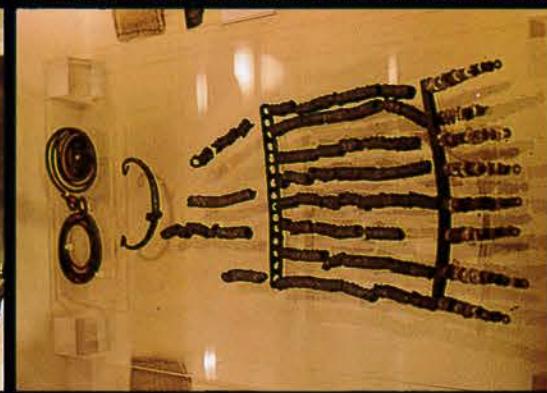
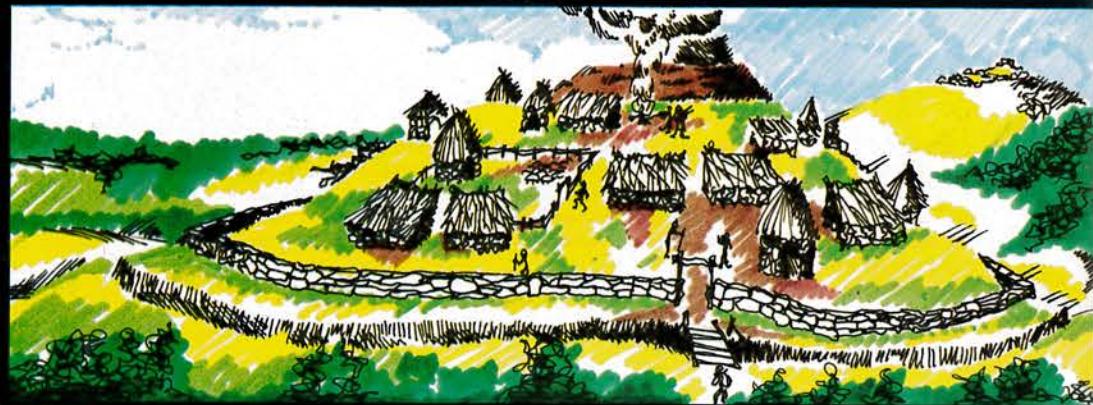
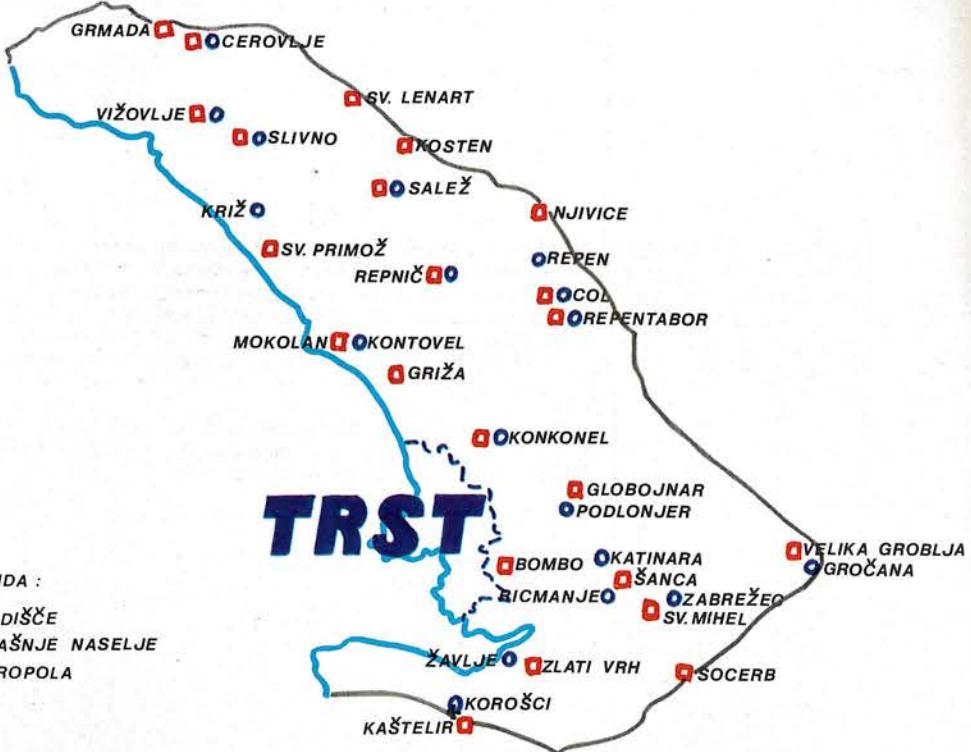

1. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Sodeč po izkopaninah v kraških jamah sklepamo, da je človek jamar že udomačil kozo, ovco in psa. Pozneje, ko je postal pastir in poljedelec, je postopoma ukrotil še druge živali. Okoli leta 3.000 pr. n. š. se je dokopal do izrednega odkritja: naučil se je taliti baker in oblikovati iz te mehke kovine razno orodje, orožje, posodo in nakit. Več stoletij potem je začel s taljenjem mešanice cina in bakra odlivati in kovati predmete iz bolj odpornega brona, mnogo stoletij pozneje pa še it tršega železa. S tem pomembnim izumom se zaključuje dolga kamena doba in začenja obdobje kovin. To obdobje so razdelili zgodovinarji na bakreno, bronasto in železno dobo. Razvoj poljedelstva in še zlasti obrti je sili družine, da so se združevale v večje skupine. Zaradi tega so praljudje postopoma zapuščali Jame in se naseljevali v zaščitene naselbine. V močvirnatih krajih so si postavljali domove na mostičih, pri nas pa v gradiščih. Na sliki: zemljevid Tržaškega ozemlja z označenimi gradišči iz časov brodaste in železne dobe.

2. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – V naših krajih in v Istri so bila gradišča povečini na vrhovih gričev, kajti od tam so se gradiščarji laže branili pred napadi. Gradišča so zavarovali s plotom, nato z enim in ponekod tudi z dvojnim debelim kamnitim zidom. Gradiščarji so živeli v kolibah. Stene kolib so zakoličili, prepletli z bičjem in zadelali z blatom. Strehe so zaščitili s slamo. Na vrhu gradišča so hranili v kamnitni zidanici pridelke in skupno imovino. Na sliki: prikaz nekdanjega gradišča.

4. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Ostanki nekdanjih gradišč so delno ohranjeni še pri Slivnem, pri Trnovci, na Sv. Primožu blizu Križa, na Grmadi pri Mediji vasi in na Veliki grobli (Kokoš) nad Gročano. Na sliki: razvaline gradišča na Griču pri Slivnem.

3. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Razvaline obročnih zidov nekaterih gradišč so dobro vidne še danes. Na sliki: razvaline zaščitnega zidu nekdanjega gradišča pri Repniču.

6. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Sledovi nekdanjih gradišč so vidni tudi v Njivicah pri Volniku, na Sv. Lenartu nad Samatorco, na Sv. Mihelu med Zabrežcem in Boljuncem in na Kaštelirju pri Koroščih. Kaštelir (iz italijančine: castelliere) pomeni gradišče. Na sliki: Kaštelir pri Koroščih.

8. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Gradiščarji so navadno mrlje sežigali. Pepel so stavili v lončene žare in jih pokopavali na določenem mestu zunaj gradišča. Takemu pokopališču pravimo nekropolo. Na Tržaškem so pred nekaj leti odkrili nekropolo pri Koroščih. Na sliki: nekropola pri Koroščih.

10. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Sorodniki so navadno dali v grob umrlega svojca ali v žaro nakit in predmete, ki so bili last pokojnika. Na sliki: bronasta zaponka in ogrlica iz 9. stoletja pr. n. š. iz nekropole pri Brežcu v bližini Skocijanskih jam.

12. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Katero pleme je živilo na našem ozemlju v bakreni in bronasti dobi, še ni dognano. Znano pa je, da sta tu in v Istri živelii v času železne dobe dve ilirski plemeni: Veneti in Histri. V 4. stoletju pr. n. š. so priselili sem še Kelti in se pomešali z Iliri. Na sliki: ročaji in črepinje lončene posode iz gradišča Zlati vrh pri Žavljah.

5. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – O nekaterih gradiščih so ohranjeni komaj neznatni sledovi, ki jih odkriva le vešče oko arheologa. Taka gradišča so na vrhu Šance pri Ključu nad Ricmanji, na Bombu (Montebello), pri Katinari in na Zlatem vrhu pri Žavljah. Na sliki: lončena posoda in črepinje iz gradišča na Bombu.

7. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Tam, kjer so poznejši rodovi gradišča prekopali ali pozidali, ni več vidnih sledov. Taka utrjena gradišča so bila pri Sv. Justu, na Socerbu, na Repentabru, na Mokolanu pri Kontovelu in na vrhu Griže nad Barkovljami (blizu cerkve na Vejni). Na sliki: glinaste vase različnih velikosti iz gradišča na Griži.

9. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Bila so tudi obdobja, ko umrlih niso sežigali. V tem primeru so jih pokopavali sključene v zemljo brez krste. Grobove so pokrivali s kamnitimi ploščami. Na sliki: presek takega groba iz nekropole pri Koroščih.

11. GRADIŠČA NA TRŽAŠKEM – Umrlim, ki so padli kot hrabri vojaki, so položili grob tudi njihovo bojno orožje in opremo. Na sliki: bronasta sablja iz 8. stoletja pr. n. š. iz nekropole pri Brežcu.

Branko Rudolf

Ilustr.: Bine Rogelj

IZ PAPIRJA LADJICA
V ČISTI VODI PLAVA.
PUHASTO PERESCE V NJEJ.
LEPA JE ZASTAVA!

V POTOK BI JO SPUSTIL RAD?
SAJ — TO JE MOGOČE!
V REKE, V MORJA IN NAPREJ
PLAVA, KAMOR HOČE!

LE POGLEJMO AFRIKO,
LEPE KRAJE TUJE,
JADRAJMO V AVSTRALIJO,
V LOV NA KENGURUJE?

V STARO, VROČO INDIJO,
V DŽUNGLE DO MALAJSKE;
BLIŠČ NA MORJU KAŽE POT
DO BREGOV KITAJSKIE.

PA JAPONSKA PISANA
— VETER DALJE PIŠE —
ONSTRAN JE AMERIKA,
V NJEJ VISOKE HIŠE.

KJER JE VODA, TAM JE POT,
TU NIKJER NI MEJE.
PLAVAJ DRZNA LADJICA,
KAMOR VETER VEJE!

V PALMAH PA SE ČUDIJO
OPICE, KER LADJA
S PUHASTO ZASTAVICO
KAMOR KOLI JADRA.

POTOK ZGRABI LADJICO,
HUDI SO VALOVI.
TOK JO NOSI KAR NAPREJ,
STRMI SO BREGOVI!

PLAVA, PLAVA LADJICA
BELA, IZ PAPIRJA.
FRANČEK Z DOLGO PALICO
ZA NJO OB BREGU DIRJA!

Papirnata ladjica

Zvesti psiček

V mrzlem zimskem jutru je k staremu psu pritekel psiček Muri.

»Oh, stric Sultan, nekaj strašnega se je pripetilo!« je zacvilil in se stisnil k prijatelju. »No, no, ne cmeri se, mirno mi povej, kaj se je zgodilo!« ga je tolažil pes.

»Ti veš, kako se z Blažkom rada imava. Včeraj popoldne sva se dolgo potepala. Domov sva se vrnila, ko je bil že pozen mrak. Mati je bila zelo huda. Mene je nagnala pod stopni-

šče. Blažka pa je okregala in odnesla v sobo. Truden in užaljen sem kmalu zaspal. Sredi noči me je prebudil ropot. Luči so gorele in slišal sem telefonski pogovor. Nisem mogel več zaspati, slutil sem, da se bo nekaj zgodilo.

In res, še zdanilo se ni, ko se je pred hišo ustavil avto bele barve z rdečim križem. Iz njega je stopil mož v belem in s črno brado. Prav nič mi ni bil všeč. Zagnal sem se

proti njemu in ga oblajal. On pa nič, pohitel je v Blažkovo sobo in se tam dolgo zadržal. Vrnil se je z dečkom v naročju in se z njim urno odpeljal. Razumeš, stric Sultan, Blažka je odpeljal in to brez mene. Kam? Kam je odnesel mojega gospodarja?« je zacvilil kuža.

»Mlad si, Muri, in neizkušen. Kar se je zgodilo, ni nič strašnega. Povsem jasno povedano, tvoj Blažek je zbolel. Z rešilcem, tako imenujejo bel avto z rdečim križem, so ga prenesli v bolnico na zdravljenje. Veš, Muri...«

»Kaj praviš, da je Blažek v bolnici?« ga je prekinil psiček in začudeno vprašal: »In zakaj? Hov, hov!«.

»Ker otroci ne radi ubogajo, je možno, da se je včeraj pri potepanju prehladil.« je resno odgovoril Sultan.

»In kdaj se bo vrnil?« je vprašal kužek. »Ko bo ozdravel. Do takrat, dragi Muri, moraš doma ostati, ubogati in potrežljivo čakati,« je priporočal stari pes in ga pospremil do steze.

pa ga tudi z izpiranjem zlatonosnega peska ali grušča ter kot stranski proizvod pri predelavi drugih rud, pri rafinaciji bakra ipd.

Cisto zlato je prekrasne rumene barve. V periodnem sistemu elementov ruskega učenjaka Mendeljejeva ima zaporedno številko 79. Zaradi velike specifične teže sodi med tako imenovane težke kovine. Kubični decimeter zlata tehta dobrih 19 kg. Topi se pri 1063°C , zavre pa pri 2700°C . Odporno je skoraj proti vsem kemikalijam. Topi se le v zlatotopki, ki je zmes treh delov koncentrirane klorovodikove ter enega dela koncentrirane dušikove kislino. Odlikuje se po izredni tanljivosti; moč ga je kovati v komaj tisočinko milimetra tanke zale lističe, ki prosevajo modro zelenkasto. Če naložimo 250 takih lističev drug na drugega, dobimo komaj debelino lista v knjigi. Iz enega samega grama čistega zlata lahko izvlečemo dva kilometra dolgo žico. Zlato je tudi dober prevodnik toplotne in elektrike.

Ker je čisto zlato mehka kovina, ga zlivajo z drugimi kovinami v zlatove zlitine. Čisto zlato ima 24 karatov; v 14-karatnem prstanu je na 1000 delov 583 delov zlata. Poznamo štiri vrste zlatovih zlitin oziroma legur: rumeno zlato ($4/7$ zlata in $3/7$ srebra), rdeče zlato ($1/2$ zlata in $1/2$ bakra), modro zlato ($750/1000$ zlata, $166/1000$ srebra). Belo zlato se imenuje tudi zlิตina čistega zlata z žlahtno kovino paladijem.

Zlato uporabljamo za pozlačevanje, za izdelavo nakita, v zobozdravstvu (kjer je nenadomestljivo), v elektrotehniki, v steklarstvu, v kemični industriji itd. Iz zlata kujejo denar — zlatnike. Starorimski zlatnik se je imenoval aureus, v 13. stoletju v Firencah kovani zlatnik pa goldinar.

Pridevnik »zlat« uporabljamo tudi v prenesenem pomenu. O tistem, ki mu gre vsako delo lepo od rok, pravimo, da ima zlate roke, ljubeča mati ima zlato srce, kdor pa je odličen govornik, se ga prime vzdevek

Vojan Tihomir Arhar

Vse o zlatu

Kovine, ki so na zraku obstojne in pri segrevanju ne spremenijo svoje naravne barve, zo žlahtne kovine. V to skupino kovin sodi poleg platine, srebra, živega srebra, rutenija, osmija, rodija, iridijskega in paladijskega tudi zlato.

Ljudje poznajo zlato že od pradavnih dni. V naravi je le prostost bodisi kot gorsko zlato, vgrajeno v kamenine, bodisi kot naplavljeno zlato, ki pride v reke z drobljenjem

kamenin. Dasi je precej razširjeno, ga ni nikjer v večji količini. Samorodno zlato je običajno zlito z raznimi kovinami — z bakrom, živim srebrom ali platino. Navadno ga dobimo v obliki luskin, zrn in manjših kepov. Našli pa so tudi že do 250 kg težke kepe zlata.

Iz zlate rude dobivajo zlato tako, da rudo združijo ter jo obdelajo z živim srebrom ali pa z raztopino kalievega cianida. Dobivajo

Muri je vse obljudil in s povešenim repkom se vrnil domov. Doma je bilo vse tiko in mirno. Zleknil se je na običajno klop in se razjokal.

»Muri, zakaj pa jokaš?« se je izpod klopi oglasila želva. »Moj Blažek je v bolnici in jaz ne vem zakaj! Hov, hov.«

»Jaz pa vem!« je rekla želva. »Kako to, kdo ti je povedal?« je vprašal psiček in skočil na tla.

»Pojdi k potočku, tam se boš prepričal, kako je bil Blažek neprevoden!« je namignila želva in se skrila.

Nejevoljno se je Muri podal k potočku. Dolgo je vohal naokoli in se pri drevesu ustavil. Tam je ležala vsa mokra in zavaljena rdeča kapa. Spoznal jo je in se spomnil, kako je dan prej Blažek z njo snežinke lovil. Sedaj mu je bilo vse jasno. Veden je, zakaj je deček zbolel. Pri igranju je pozabil na golo glavo in se

močno prehladil. Jezen, za kar se je zgodilo, je odnesel kapo domov.

Skril jo je pod klop in pazil nanjo.

Nekega dne je opazil, da se mati veselo odpravlja z doma. Njemu je dala piškot in ga pobožala.

»To je dobro znamenje!« si je mislil Muri in takoj odšel na svoje mesto. Od tam je nestrupo opazoval promet na beli cesti. Ni dolgo čakal. Znani in priljubljeni žvižg ga je kar zagnal s klopi.

»Moj gospodar prihaja, moj Blažek je zdrav!« je lajal in divje poskakoval naokoli. Hov, hov, hov!

Že je hotel skočiti čez ograjo, ko se je spomnil na kapo. Povlekel jo je iz skrivališča, jo stisnil med zobje in zdirjal dečku naproti. Blažek je razumel in ganjen dvignil Murija v naročje. Dolgo ga je ljubkoval in zvesti psiček je bil srečen.

Zlatoust. Zlatoust je tudi eno izmed industrijskih mest na Uralu. V cerkvah na Slovenskem so zlasti v XVII. stoletju postavljali tako imenovane zlate oltarje, to je bogato rezljane in pozlačene lesene oltarje. Zlato runo je runo zlatega ovna, znano iz starogrške mitologije. V času, ko je bil svetopisemski očak Mojzes na gori Sinaj, kjer je dobil deset zapovedi, je njegovo ljudstvo molilo malika, zlato tele. Zlatovranka je ptica selinka. Okrasna zlata ribica in hrošček zlata minica nimata z zlatom nič skupnega. Pač pa je posmrtna maska egiptovskega faraona Tutankamna, ki je bil pokopan pred več kot 3300 leti, iz čistega zlata. V zgodovini poznamo Zlato hordo, zvezo mongolsko turških plemen v Rusiji v XIII. stoletju, v zemljepisu pa Zlati rog, ki sta pristaniška zaliva pri Istanbulu in

Vladivostoku. Mož in žena, ki sta poročena že 50 let, praznjujeta ob obletnici svoje poroke zlato poroko. Veliko burmansko svetišče Šiva Dagon ali Zlata pagoda, ki ima 113 m visoko kupolo, pa je zares zlata; čez in čez je pokrita z zlatimi ploščicami debeline 3 mm. Zato pa v Zlatem dvorcu iz XIV. stoletja, ki stoji sredi prekrasnega parka na japonskem otoku Honšu, ni niti za šepec zlata.

Pradavni človekov pohlep po zlatu je vzrok, da so ljudje zaradi te dragocene kovine zagrešili mnoge zločine. V srednjem veku so alkimisti zaman iskali »kamen modrosti«, ki naj bi jim omogočil druge kovine spremenjati v zlato. Omenimo naj še, da poznamo v zdravstvu dve bolezni: zlato žilo in zlatenico. Pri zlatenici bolnik porumeni.

Vukoman Radosavljević
Prevod: Ivan Minatti

Ilustr.: Erika Košuta

Ribja šola

*V ribji šoli,
kjer ne poznajo klopi,
ga ni dijaka,
ki čistoče ne mara
in se vode boji.
Med šolskim poukom
ga ni pobalina
v ribjem razredu.
Povsod zlata tišina.
Vsi kot ribe molčijo
in, kaže, vse je v redu.
Vendar kdor tako misli,
samega sebe varja.
Ribja šola ni lahka.
Saj kadar je spraševanje,
nihče ne odgovarja.
Učitelju ribje šole
se kar lasje naježijo,
kadar delfin na inšpekcijski pride:
učenci nočejo odgovarjati
in se na vse strani razbežijo.*

V času odkritij, to je v XVI. in XVII. stoletju, so pritekale v Evropo ogromne kolичine zlata iz Afrike, Amerike in Azije. V XIX. stoletju pa je zajela Združene države Amerike tako imenovana zlata mrzlica, saj so avanturistični iskalci zlata dobesedno preplavili deželo in neusmiljeno izpodrivali tamkajšnje domačine, Indijance. Po svoji tematiki je z zgodovino naseljevanja ameriškega Zahoda v drugi polovici XIX. stoletja tesno povezana posebna zvrst filma — western ali kavbojka.

Države hranijo danes odvečno zlato v dobro zavarovnih prostorih — trezorjih kot zlato rezervo. Tudi vi storite bolje, če hranihte zlat nakit v bančnem sefu; tam je vsekakor bolj na varnem pred morebitnimi takovi kot doma v predalu...

Najpomembnejša rudišča zlata so danes

v Witwatersrandu v južnoafriškem Transvalu ter v Sibiriji. V deželah starih kultur v Indiji ter na afriški Zlati obali pa so že močno izčrpana. Precej zlata pa je kot kolloid raztopljenega tudi v slanem morju (5 do 11 mg v eni toni vode).

Zlato je tako močno poseglo v človekovo življenja, da obstaja v zvezi z zlatom vrsta pregorov: ZLATO ODPIRA VSAKA VRATA, ZARADI ZLATIH UZD NI KONJ NIČ BOLJŠI. ZLATO JE BOLJ ŠKODLJIVO KOT ŽELEZO. NI VSE ZLATO, KAR SE SVETI. ZLATA DOBA JE BILA, KO ŠE NI BILO ZLATA.

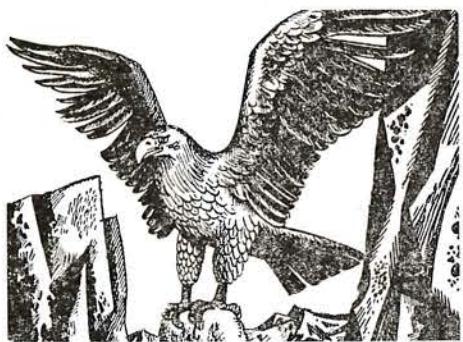
In še nekaj; med mladimi bralci revije Galeb sta verjetno tudi deček ali deklica, ki jima je ime Zlatko oziroma Zlata. Zato je prav, da jima ob tej priložnosti že zdaj iz vsega srca čestitamo za njun god!

slike iz
narave

Vlado Firm

Ilustr.:
Ive Šubic

Planinski orel

Preko najvišjih vrhov planin se je pomikalo večerno sonce. Za seboj je puščalo rdečkastozlato vlečko. Navpične skalne stene so dobivale vijoličast nadih, le doline in globeli globoko pod vrhovi so se modrikasto obarvale. Nad previsom je sameval vitki bor, šumel in otresal zelenkaste čopke. Prešerni kričanje planinskih kavk je pojenojalo. Vračale so se v svoja gnezda. Nad previsom je zaropotalo. Kamenje se je kotrljalo v prepad z zamolklim živžgom. Nad razjedениm grebenom so še slabotni sončni žarki ogrevali rijavkastosivo mogočno senco, ki je ždela na stožasti skali. Nepremično kot kip je opazoval planinski orel globine pod seboj. Njegov čas je prišel. Neslišno je razpel peruti. Jerebi, mlade lisice, kozliči bodo njegov plen tudi ta večer, poln rdečkaste zarje. Z mogočnimi zamahi mehkih peruti se je dvigal vedno višje, krožil in opazoval vse pod seboj. Njegov je bil večerni svet, pod njim in nad njim. Okrog

peruti se mu je šumeče vrtinčil veter. Spustil se je, za skalovjem pa je zajokal kozlič. Krasotec naših vrhov je razklenil ostre kremlje in izginil za bledim skalovjem.

Velika uharica

Ko je minil dan in ga je zamenjala noč, je velika uharica prijadrala preko skalovja. Ni je bilo slišati. Njeno temnorjavno perje, poslikano s črnimi progami, je bilo tako mehko. Jadrala je skozi temen gozd, neslišna, nevidna. Njenim čopastim ušescem pa ni ušel noben šum. Njene velike oči so žarele in njeni veliki kremlji so bili tako črni, ostri. Oglasila se je, ko je mesec pravkar priplaval izza drevesnih krošenj. Njen odmev še ni zamrl, ko je že zgrabila prepočasnega ježa, ki ga tudi ostre bodice niso mogle rešiti pogube. Našpirila se je in razprla svoj močni, ukriviljeni kljun. Nobena živalca, ki se je v noči odpravila na nočni potep, ni bila dovolj urna zanjo. Med dnevom pa, ko so jo ščemeli sončni žarki in je oslepljena ždela v svojem brlogu, je nastopil praznik za male pernate krilatce. Če so jo staknili, so se v jatah zaletavali vanjo, kričali, prhutili in jo napadali. Kako neboogljena je bila. Vrane, ki jih je najraje lovila in so bile zanjo prava slaščica, so jo zasledovale prav do njenega najtemnejšega brloga. Zdaj pa se velika uharica le še poredko oglaša v našem bukovju.

Branko Lakovič

Svetovno prvenstvo v alpskem smučanju

Svetovno prvenstvo v alpskih disciplinah Valtellina '85, ki je bilo od 30.1. do 10.2. v tem severnem lombardijskem predelu, je potekalo ob premoči švicarskih smučarjev in smučark.

Švica je namreč osvojila kar štiri zlate kolajne (Pirmin Zurbriggen v smuku in kombinaciji, Michela Figini v smuku in Erika Hess v kombinaciji). Po eno zlato kolajno pa so osvojile že ZDA (Diane Roffe v veleslalomu), Zahodna Nemčija (Markus Wasmaier v veleslalomu), Francija (Perrine Pelet v slalomu) in Švedska (Jonas Nilsson v slalomu).

Kaj pa Italija in Jugoslavija?

V italijanskem taboru so bili s svojim obračunom dokaj razočarani. Nadejali so si vsaj eno kolajno v moški konkurenči, ostali pa so praznik rok. Edino odličje (bron v slalomu) je Italiji prizemučala Paola Magnoni, ki je »rešila« italijansko odpravo tudi lani na olimpijskih igrah v Sarajevu, ko je v slalomu osvojila celo zlato kolajno.

Jugoslovanska reprezentanca pa je v Bormiu celo ostala brez medalje. Medtem ko od ženske vrste ni bilo kaj prida pričakovati, so si številni slovenski navijači, ki so pripravili v Valtellino, nadejali kolajno predvsem od Bojana Križaja. Kapetan jugoslovanske vrste je bil odličju zelo blizu. Po prvih vožnjih v slalomu je bil celo drugi za velikim favoritom Girardellijem. S slabim

drugim tekmom pa si je zapravil vsakršno možnost za visoko uvrstitev in je tako osvojil peto mesto. Čeprav je jugoslovanska odprava ostala v Bormiu praznih rok, je spodbudno, da sta se izkazala dva mlada tekmovalca — Rok Petrovič in Mateja Svet, kar kaže, da bo Jugoslavija v »belem cirkusu« še naprej imela kakovostno zastopstvo.

Glavni junak Valtelline '85 je bil gotovo Švicar Pirmin Zurbriggen, ki je osvojil kar dve zlati in eno srebrno kolajno. Zurbriggen pa je bil v Bormiu tudi zelo priljubljen z radi skromnosti, vljudnosti, prijaznosti.

Organizacija prvenstva je bila zelo dobra, proge pa kar odlično pripravljene, žal, pa obisk gledalcev in turistov ni poplačal velikega truda prireditelja.

Marij Čuk

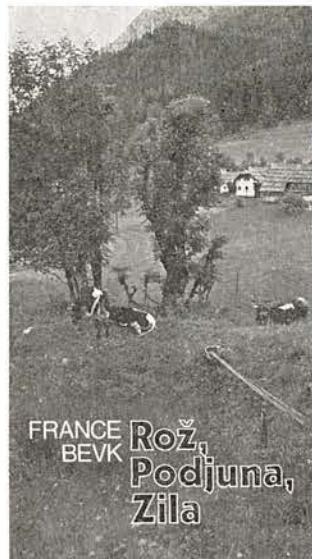
Zabavne prigode in poučen potopis

Žal se oglašam spet v času, ko je že minilo prvo polletje in ko se že pouk prevesil v drugo polovico. Tudi Galeb je zaprhatal čez zimo in si sedaj seveda že obeta toplejših dni in še večje pozornosti s strani mladih bralcev kot tudi tistih, ki pišemo na njegove strani.

Kljub mrazu in zmrzali pa upam, da niste pozabili na naše lepe in dobre knjige, in če že ni bilo mogoče (zaradi lenobe) listati po straneh, pa ste vsaj poslušali magnetofonske kasete, ki prinašajo umetniško besedo in zanimive pripovedi.

Še toliko bolj, ker za tovrstno zanimivo »gradivo« poskrbi naša tržaška založba — **Založništvo tržaškega tiska!**

In tokrat začnimo prav s kasetami. Pravkar so se pod soncem pokazale štiri, ki priovedujejo dogodivščine priljubljenega junaka, znanca iz mnogih televizijskih in

filmskih risank. Gre namreč za **Vikinga Vika**, ki vas bo s svojo neuničljivo ladjo popeljal preko morja v nove pustolovštine, v svet fantazije... Zabave ob poslušanju te kasete ne bo manjkalo tudi zato, ker jih je izšla cela serija, kar štiri.

A dovolj o kasetah!

Naslednje delo, ki bi rad opozoril nanj, je podpisal znani slovenski pisatelj **France Bevk** in ga naslovil **ROŽ, PODJUNA, ZILA**. Že sam naslov pove, da gre za dogajanje v Avstriji, na Koroškem, kjer živijo naši rojaki. Bevk z veliko ljubeznijo opisuje lepo gorsko pokrajino, kjer še doni slovenska beseda, se še sliši slovenska pesem, saj je znano, da smo Slovenci trdoživi in se odločno borimo za svoje pravice. Kdor bo vzel v roke Bevkovo knjigo, bo najbrž še natančneje spoznal Koroško in mogoče bo tudi prepričal svoje starše, naj ga peljejo tja na izlet...

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr.: Leon Koporc

SPOMIN

Dedek, babica, odšla sta že v jeseni v daljni kraj;
čaka vnuček ju trileten,
kdaj se vrneta nazaj.

Zdaj pomlad na vrata trka,
brez snega je hiše krov,
kmalu bodo prvi zvončki,
njiju ni in ni domov.

Kraja, kjer spokojno spita,
ne predrami zarje svit,
vendar vsak živi med nami,
kdor je v našem srcu skrit.

Sredi januarja je sneg pobelil ves Trst. Razumljivo, da je ta, v Trstu neobičajen pojav, razveselil naše otroke, ki so kljub mrazu in burji zdrveli na prosto, se sankali, kepali in izdelovali snežake. Časa so imeli na pretek, ker so bili tedaj na »prisilnih« počitnicah, zato so iz takratnih nepozabnih doživljajev na snegu nastali številni opisi. Največ dopisov so poslali učenci osnovne šole pri Sv. Jakobu. Vsi so tako prikupni, da sem jih objavil pod skupnim naslovom:

SNEG

Končno je snežilo tudi pri nas. Zdrvela sem ven in se potepala po snegu. Z očkom sva naredila sneženega moža. Na glavi je

imel kozico, za nos koren, v levi roki je imel metlo, v desni pa žlico.

Naslednji dan je prijatelj vzel sani in me povabil na sankanje. Oh, kako je bilo to lepo! Škoda, da sva se sankala samo eno uro, ker je prišla gospa Neva in naju spočila domov.

Snežilo je vso noč. Ko sem se naslednji dan zbudila, mi je sneg segal do pasu. Leta sem se postavljati drugega sneženega moža.

Hura, sneg! Deva Pincin

Vesel sem in srečen, ker sneži.

Zjutraj me je mama zbudila in mi povedala, da sneži. Hitro sem stekel k oknu in pogledal ven. Videl sem lepe, bele snežinske. Pihala je tudi precej močna burja.

Že mnogo let ni bilo toliko snega. S takšnim vremenom sem raje ostal doma.

Moreno Tegacci

Dolgo sem čakala na sneg. Na televiziji sem videla, kako povsod po Italiji sneži, samo v Trstu ne. Ko me je mama včeraj zbudila, mi je povedala, da je zunaj sneg. Ni sem verjela. Stekla sem k oknu in zunaj videla vse belo.

Popoldne sem se odpravila v dolino Glinščice. Hodili smo po snegu in se kepali. Naslednji dan je bilo še bolj belo.

Hura, sneg! Sonja Tersar

V nedeljo po kosilu se je nebo pooblačilo in z veseljem sem skozi okno zagledala prve snežinke. Termometer je kazal tri stopinje pod ničlo. Vedno gosteje je snežilo, vmes pa je pihala močna burja. Ceste je kmalu prekrila snežna odeja. Avtomobilisti so stavljali verige in vozili zelo previdno.

V ponedeljek zjutraj sva z mamo šli peš v šolo. Celo jutro je na vso moč snežilo, da je bila pot domov precej težavna. Popoldne sem skozi okno opazovala redke pešce in avtomobile, ki so počasi peljali mimo naše hiše. Proti večeru se je vreme poslabšalo in v snežnem metežu ni bilo videti niti hiš na drugi strani ceste.

Deana Neubauer

Končno je v našem mestu zapadel sneg. Najprej ga je bilo malo, potem pa vedno več. Naslednji dan ga je bilo toliko, da je pokril celo dvorišče. Takrat smo naredili sneženega moža. Dali smu lijak na glavo, za oči dva gumba, vejice za nos in roke, košček korenčka za usta in štiri gume na trup.

Tudi sankal sem se na ulici Montecucco. Ivo Kerže

Bila sem doma zaradi mumpsa in sem skoraj ves dan gledala, kako je snežilo. Naslednji dan je bilo toliko snega, da mama in očka nista mogla na delo. Tisti večer, okoli osme, je začelo grmeti, bliskati in snežiti na vso moč. Od tistega večera dalje ni več snežilo tako močno. Potem se je sneg začel taliti in kmalu je bil balkon čist.

Upam, da se bom prihodnjič, ko bo snežilo, lahko šla kepat in drsat na sneg.

Alenka Mikulus

V Trstu je zapadel sneg. Zelo sem ga vesel. Niso pa ga veseli vozniki avtobusov, saj so morali nastaviti verige na kolesa, zato so vozili z velikimi zamudami. Naša učiteljica je zaradi tega zamudila pouk.

Z očetom in mamo sem se zjutraj odpeljal z avtom, a najprej smo morali očistiti zasnežena in zaledenela stekla.

Po končanem pouku smo se sošolci kopalni na trgu. Joj, kako je bilo lepo. Potem se je pričelo nočiti in zunaj še vedno sneži, sneži...

Vasja Gregorič

Vse te dni pri nas sneži. Zjutraj smo čakali na avtobus, ki je imel precejšnjo zamudo zaradi takega slabega vremena. Kasno smo prišli v šolo, a vseeno smo začeli telovaditi, da smo se ogreli. Po odmoru pa smo imeli pouk.

Po pouku smo šli Ivo, Vasja in jaz na trg in se tam kepali. Zazeblo me je v roke, zato sem šel domov k babici. Kasneje me je prišla iskat mama in vrnili smo se domov v Alturo v polnem snežnem metežu.

Skozi okno sem potem gledal, kako zunaj ves popoldan sneži, in si mislil, da bo tako tudi jutri.

Aleks Coloni
Učenci in učenke
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Učenci osnovne šole pri Sv. Jakobu so poslali tudi lepe risbice. Žal, zaradi stiske s prostorom, vseh ne morem objaviti. Izbral sem dve, ki sta ju izdelali Deva Pincin in Vasja Gregorič. Ostali pa boste kdaj drugič prišli na vrsto, le pošljite še kakšen dopis in kakšno risbo.

MOJ DEDEK
Moj dedek se je rodil leta 1912 na Katinari.

Njegov oče je bil ranjen v prvi svetovni vojni. Umrl je za špansko gripo.

Doma so bili zelo revni. Moj ded je za rojstni dan dobil hleb kruha. Hodil je v Ciril - Metodovo šolo pri S. Jakobu. Včasih so šolo napadli fašisti. Slugov sin je opozarjal dijake na nevarnost in jim prigovarjal naj se vrnejo domov.

Moj dedek je bil partizan v Istri.
Iztok Spetič
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

MOJA MAMA

Moja mama je zelo dobra. Je še mlada, ima 28 let. Imam jo zelo rada. dela v bolnici. To delo ji je zelo všeč.

Je visoke postave, ima črne lase in rjave oči. Večkrat se tudi jezi. Rada opravlja hišna dela. Je tudi pridna kuharica. Zvečer, ko prihaja z dela, je zelo utrujena. Kupila si je nov avtomobil. Rada smuča. Mama in jaz sva zelo dobrí priateljci.

Katja Terčelj
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

BRR, KAKO NAS ZEBE

Letošnji januar nam je precej zagodel. Takoj po novem letu je pritisnil hud mraz. Medtem ko je po vse Italiji snežilo, pri nas ni hotelo biti snega. Imeli smo zelo nizke temperature. Ponoči je živo srebro v topolomeru padlo tudi do šestnajst stopinj pod ničlo. Tiste dneve smo vseeno obiskovali pouk.

V nedeljo pa je začelo snežiti tudi pri nas. Med sneženjem je pihala močna burja. Njeni sunki so dosegli sto kilometrov na uro. V ponedeljek, torek in sredo je bila naša vas odrezana od sveta. Mi otroci smo

bili zadovoljni, ker nismo šli v šolo. Dva dni smo se sankali, da je bilo veselje. Starejši ljudje ne pomnijo take zime že več kot dvajset let.

Janko Andolšek
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NEDELJA

Bila je nedelja. Zjutraj sem bila pri maši. Ko sem prišla domov, je bilo kosilo že na mizi. Potem so prišli naši prijatelji. S prijateljico Jano sem kartala. Ko sva se naveličali, sva šli v klet igrat tenis.

Mama je pripravila večerjo. Prijatelji so medtem šli domov. Škoda, da je bilo že zevno vreme in nismo šli na nedeljski sprehod v naravo.

Mojca Milič
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZIMA TRKA NA VRATA

Tok, tok!

»Kdo je?«

»Zima huda sem!«

»Kaj pa želiš?«

»Mraz in sneg sem prinesla. Tudi hudo burjo vam bom poslala.«

»Jaz pa ti ne odprem! Kmalu bo pomlad in ti boš odšla spat!«

Manuela Budal
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NEDELJSKI DAN

Zgodaj sem vstal in pozajtrkal. Nato sem šel v Trebče.

Po kosilu sem nekaj časa gledal televizijo. Po televizijskem sporedu sem se igral. Po večerji sem gledal film. Glavna igralca sta bila Bud Spencer in Terence Hill. Film mi je bil zelo všeč. Po filmu sem šel spat.

Miloš Čuk
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

POZIMI

Starka vrana sredi veje
biserne snežinke šteje.

Čivka vrabec in zakrili:

»Botra, spet ste se zmotili!«

Razjezi se siva vrana,
vrabca zapodi iz stana,

več snežink poslej ne šteje.
sama dremlje sredi veje.

Valentina Ferluga
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZIMA

Zima mrzla je prišla,
vsi veselijo se snega.
S snegom polja je pokrila,
kakor lepa, bela vila.

Ko pomlad prišla bo spet,
vsega tega ne bo več.
Rožice bomo nabirali,
peli, vristolki
in se veselili.

Ginevra Scontrino
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZIMSKA

Zima, zima bela
nas otroke je objela.
Ptički lačni čivkajo
in drobitin
nas prosijo.
Ko se zima skrije,
otroci žalostni so,
ker snega
več ne bo.

Diego Tretjak
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

POSEBEN RIBOLOV

Rada se spominjam tistega zabavnega dne, ko sem šla s starši loviti ribe v reko. Dan prej smo kupili trnek.

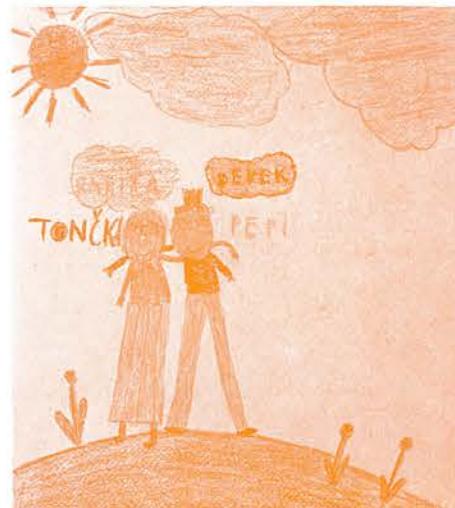
Bila je lepa, sončna nedelja. Z avtom smo se odpeljali do Save. S seboj smo vzeli gumijast čoln. Napihnili smo ga in spustili v vodo. Vzeli smo vesla in trnek, sedli v čoln, ki je zdrsel po Savi.

Vprašala sem starše, če smem začeti z ribolovom. Po pritrdilnem odgovoru sem zadovoljna vrgla trnek v prozorno vodo. Čakala sem in čakala. Kar naenkrat je nekaj povlekle. Vsa iz sebe sem začela vleči dolgo nit. Končno sem izvlekla zadnji meter, vendar na trnku ni bila riba, ampak umazana, raztrgana copata.

Oče se je norčeval iz mene in se bahal, da bi on gotovo ujel ribo. Dala sem mu trnek. Trnek je padel blizu čolna. Nekaj je močno zavleklo. Oče je začel močno vleči nit. Tedaj se je zaslišalo čudno šumenje in mi smo se s čolnom začeli pogrezati v vodo. Šumenje se je večalo, moj oče pa je kar vlekel in mislil, da je ulovil veliko postrv. Vsi smo bili že z misljijo na bregu in ob ognju pekli postrv. Čoln se je vedno bolj pogrezal. Končno smo ugotovili, da je oče s trnkom predrl čoln. Skočili smo v vodo in zaplavali k bregu. Namesto da bi potem ob ognju pekli postrv, smo si sušili obleke.

Ta dogodek mi je ostal živo v spominu in ga ne bom nikoli pozabila.

Irene Obreza
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Katja Terčelj, 3. r. OŠ »F. Bevk« - Opčine.

JEŽ

Dean je šel na trening za košarko. Šla sem z njim. Trening je imel v telovadnici na Kontovelu. Najprej sem malo gledala, kako igrajo košarko, potem pa so prišli prijatelji Diego, Milan in Angel in smo se začeli sami igrati z žogo.

Ko smo končali z igro, je šel Milan domov. Tudi Diego in Angel sta morala domov. Najprej sta šla iskat svoje jopi, ki sta ju pustila na igrišču. Nenadoma sta zaklicala „Jež!“ Šla sem pogledat, in res, tam je bil že zavit v klobčič. Najbrž je spal. Angel in Diego sta ga položila v jopo in ga odnesla domov. Počakala sem Deana in skupaj sva se potem vrnila domov.

Tanja Černe
4. r. OŠ PROSEK

NA SPREHODU

Sli smo na sprehod okoli Mlake in kreplili proti Miramaru. Prišli smo do neke poti, ki je bila poraščena in na kateri je bilo mnogo razsutih zidov. Vseeno smo šli po tej poti, ker nismo imeli preveč časa. Hiteli smo, ker smo morali zadnjo uro spet v šolo k uri verouka. Ogledali smo si mnogo zanimivih reči in vmes trgal roblidnice ter jih jedli. Kmalu smo se obrnili in se vrnili po isti poti. Ko pa smo prispeali na neko križišče, smo zavili po drugi poti. Našli smo nekaj kostanja in spravili smo ga v mojo vrečko za malico. Bili smo že bliži šole, ko sem našel mandelj. V šoli nas je čakal katehet, ki nam je prinesel nov »Pastirček«. Slekli smo se in poslušali katehetata. Prihodnji teden bomo morali prinesti v

šolo osem tisoč lir za »Pastirček«. Ponovili smo vse, kar smo se bili naučili, zmolili in šli potem domov. Dean Černe
4. r. OŠ PROSEK

POPOLDANSKI SPREHOD

Po kosilu smo šli z očkom na sprehod. Sli smo v gozd, ki je za našo hišo. Mama je ostala doma, da bi malo pospravila. V gozdu je bilo mnogo gob. Očka se na gob ne spozna. Rekel je, da se jih ne smemo dotikati, ker so lahko strupene. Kmalu nato nama je očka rekel, da se moramo vrniti domov. Ambra in jaz sva ga prosili, če lahko greva še malo dlje. Prispeli sva do roba gozda. Od tam sva zelo lepo videli Trst in morje. Videeli sva dve vojni ladji, ki sta bili zasidrani v zalivu. Še posebno velika je bila francoska letalonosilka.

Čez nekaj časa smo se vsi skupaj vrnili domov, ker je moral Denis v posteljo, jaz pa sem morala še pisati nalogu.

Karen Cossutta
3. r. OŠ PROSEK

ZABAVA IN DELO

Popoldne sem se zelo zabaval. Po kosilu sem se začel igrati z mačko in sestrico na cirkus. Delal sem se, da sem krotilec, mačka pa velik tiger. Večkrat me je mačka tudi opraskala. Sestra Katja pa se je kmalu naveličala in nismo se dosti igrali, ker je morala kmalu spat.

Čez nekaj časa sem začel brati in tedaj sem slišal, kako mama melje paradižnike. Stekel sem dol. Zelo pazljivo sem jo gledal, kako melje. Poskusil sem tudi jaz. Ko sem končal, sem imel vse roke rdeče.

Erik Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

Valentina Ferluga, 3. r. OŠ »F. Bevk« - Opčine.

ZIMSKA

Vse belo, dol je bel in breg,
pod nogu škripa trdi sneg.
Uboge ptičice zmrzujejo,
nožice gole privzdigujejo.

Zaspano, kakor da je v šoli,
z neba gleda sonce dol.
Kam si toplo to svojo dalo?
Moči je tvoje zdaj prav malo!
Zato že skoraj pojdi spat
za morje, tja v kristalni grad.
Od mraza škripa vse in poka,
mraz je tudi vama, otroka.
Iz šole zdaj domov grede,
le urno dvignite pete,
da si doma ogrejeta životček,
kaj toplega dobi želodček.

Daria Vitez
4. a r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZIMA

Botra zima je prišla
od nog do glave bela vsa.
Zemlji natrosila je
koš srebrnega snega.
Na cesto so otroci šli,
z zimo so se metali,
bele kepe lučali.
Oj, ti zima bela,
vsa sem ponorela,
očka sem zadela,
ko prišel je z dela.

Alenka Spetič
4. a r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

LETOŠNJA ZIMA

Zima z belo glavo kima,
letos je povsod, do Rima.
Predsednika pa zima ne zanima,
ker sank sploh nima.
Le pristopi, botra zima,
in prinesi sneg!
Da se bodo otroci sankali,
smučali v breg.
Zima, kar nasuj nam sneg,
da bele bodo vse poljane,
drevje, hiše in še vrane,
da srečno vsi se bodo sankali.

Matjaž Milič
4. a r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NA SNEGU

Zima je prišla
in belo glavo ima.
Vsi otroci so veseli,
sanke so iz kleti vzeli.
Po pobočju se spustili,
po stezici se vrnili.
spet so se spustili
in še so se vrnili.
Starši skrbni so gledali
in opazovali,
kako so se otroci
na snegu igrali. Sara Micalessi
4. a r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZIMA V GOZDU

Snežinke naletavajo,
kot vile nežno rajajo,
ves gozd so pobelite.
Ponoči škratje rajajo,
se s snegom obmetavajo.
Ko se prikaže beli dan,
so spet v snežnem raju.
V gozdu ptičke zbrane
v snegu iščejo si hrane.
Iz tople postelje takrat
bel sneg je Miška zbudil.
»Kdo malim ptičicam glad
potešil bo, ko je vse pokril?«
Mišek vzame zrnja pest,
potrese ga po snegu,
a ptički se mu umikajo
do najbolj varnih mest.
V gozd koj Mišek odhiti,
mu žep je poln semena,
zdaj on za ptičice skrbi,
dokler ne bo vremena.

Vanja Cvelbar
4. a r. OŠ »F. Bevk«
OPĆINE

Pesmice o zimi in snegu so poslali še:
Mitja Sossi, Dimitrij Brundula, Lara Agelli,
Alenka Bizjak, Loredana Tensi, Romina Pau-
luzzi, Elis Miliani, Tanja Spacal in Adriano
Plehan, vsi učenci in učenke 4. a r. osnovne
šole »France Bevk« na Općinah. Dobil sem
torej kar štirinajst pesmic o isti temi. Vse
so lepe, izbral pa sem pet najbolj prikupnih
in jih objavil.

V bodoče bi vam, dragi šolarji, priporo-
čil, da pošljete dopise na različne teme,
sicer postane ta vaša rubrika preveč eno-
lična. Prepričan sem, da vam ne manjka do-
mišljije in lahko pišete še o čem drugem,
ki ni nujno prav sneg in zima, čeprav se
zavedam, da je prav ta sneženi čas vam v
njavečje veselje.

Nadja Bisiacchi, 5. r. OŠ »1. maj 1945« - ZGONIK.

Tokrat zelo na kratko!

Pust je mimo, zabave in norčij je konec
in treba je nadaljevati z delom, da se bo
za vse uspešno zaključilo šolsko leto.

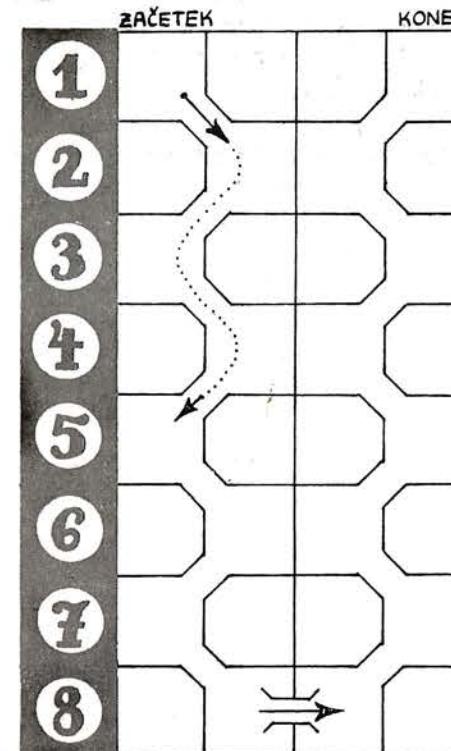
Z naglimi koraki se bliža dan nagradnega
žrebanja. Kot sem že napovedal, bo Gale-
bovo nagradno žrebanje, ki je letos že
enajsto, sredi marca na šoli »Alojz Gradnik«
na Repentabru. Zbral sem že precejšnje
število nagrad in srečnega dobitnika čaka
lepo blešeče se kolo. Zato še zadnji poziv
vsem pozabljalivim naročnikom, ki še niso
poslali dopisnice. Imate čas samo še nekaj
dni, da poiščete dopisnico, jo izpolnite in
pošljete na moj naslov. Samo tako boste
imeli možnost, da dobite kako nagrado. Za-
mudnikov ne bom čakal.

Obiskal sem nekatere šole in srečnim
dubitnikom nagrad za reševanje križank in
ugank izročil namesto knjige lepe kasete
s pravljicami. Kasete je izdalо Založništvo
tržaškega tiska in jih je dalo nekaj na raz-
polago za reševalce ugank. Prepričan sem,
da ste zadovoljni tudi s tako ngarado. Tisti
pa, ki se zanimate za kasete s pravljicami,
ali kot jim tudi pravimo »govoreči mlinčki«,
pohitite v Tržaško knjigarno, kjer jih imajo
za vse okuse. Kdaj pa kdaj je prijetno
pravljico tudi poslušati.

UREDNIK

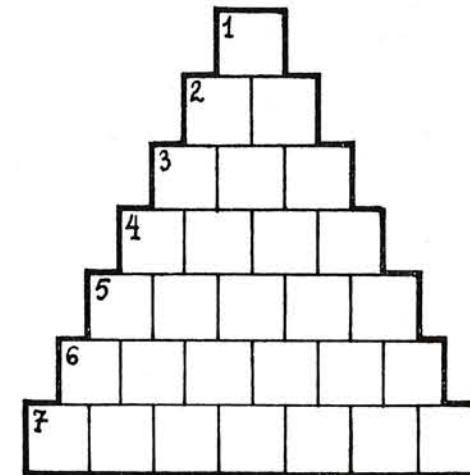
PREHODI

V vodoravne vrste vpiši besede naslednjega pomena: 1. del stanovanja, 2. na kakšen način, 3. vdiranje, 4. druga oblika imena Jakob, 5. moč, 6. visok hrib, 7. zgornji del obraza, 8. čistina v gozdu.

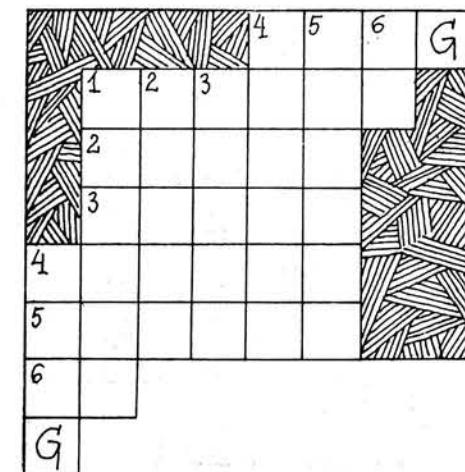
Začni potem s prvo črko v zgornjem levem kotu in pojdi skozi vse prehode, kot kažejo puščice. Dobil boš imena štirih slovenskih rek.

PIRAMIDA

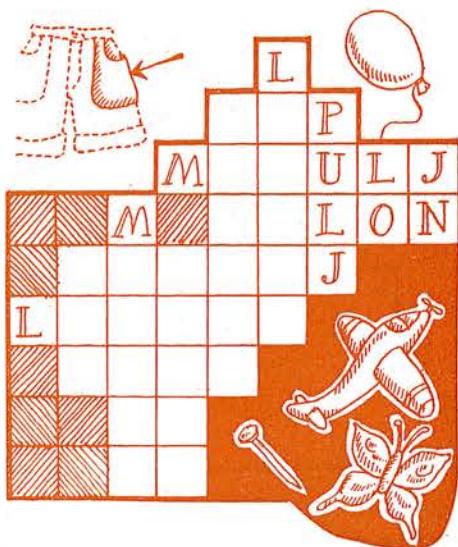
1. šesta črka abecede, 2. kemični znak za erbij, 3. pregovor, 4. večja tekoča voda, 5. grški otok, 6. delavec v kleti, 7. kdor dela steklo.

MAGIČNI LIK

Vsako besedo vpiši dvakrat: navpično in vodoravno. 1. resnicoljuben, 2. pojav na nebuh, 3. reva, šlapa, 4. zimska padavina in del besedila, 5. že kako, 6. eden.

NEDOKONČANI MAGIČNI LIK

Poišči prave besede za narisane stvari in jih vnesi v lik tako, da ga boš dokončal.

KONJIČEK

Začni s črko Z v levem spodnjem kotu in skači kot šahovski konjiček. Dobil boš ime velike športne prireditve.

OPEKE

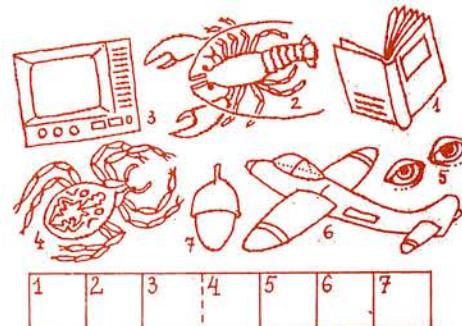
1	2	3		4

Začni pri številki ena in vpisuj črke v smeri urinega kazalca: 1. velik, nepokrit prostor ob hiši, 2. povrtnina, ki je lahko kisla ali sladka, je podolgovate, jajčaste oblike in je primerna za vlaganje, 3. azijski državi, razdeljeni na Severno in Južno. 4. metal.

Ob pravilni rešitvi dobiš ime mesta, kjer so bile lani zimske olimpijske igre.

MOZAIK

Začni najprej imena vseh narisanih stvari. Začetnice imen vpiši nato v lik z odgovarjajočo številko. Začetne črke napisanih stvari dajo imeni dveh vrst živali.

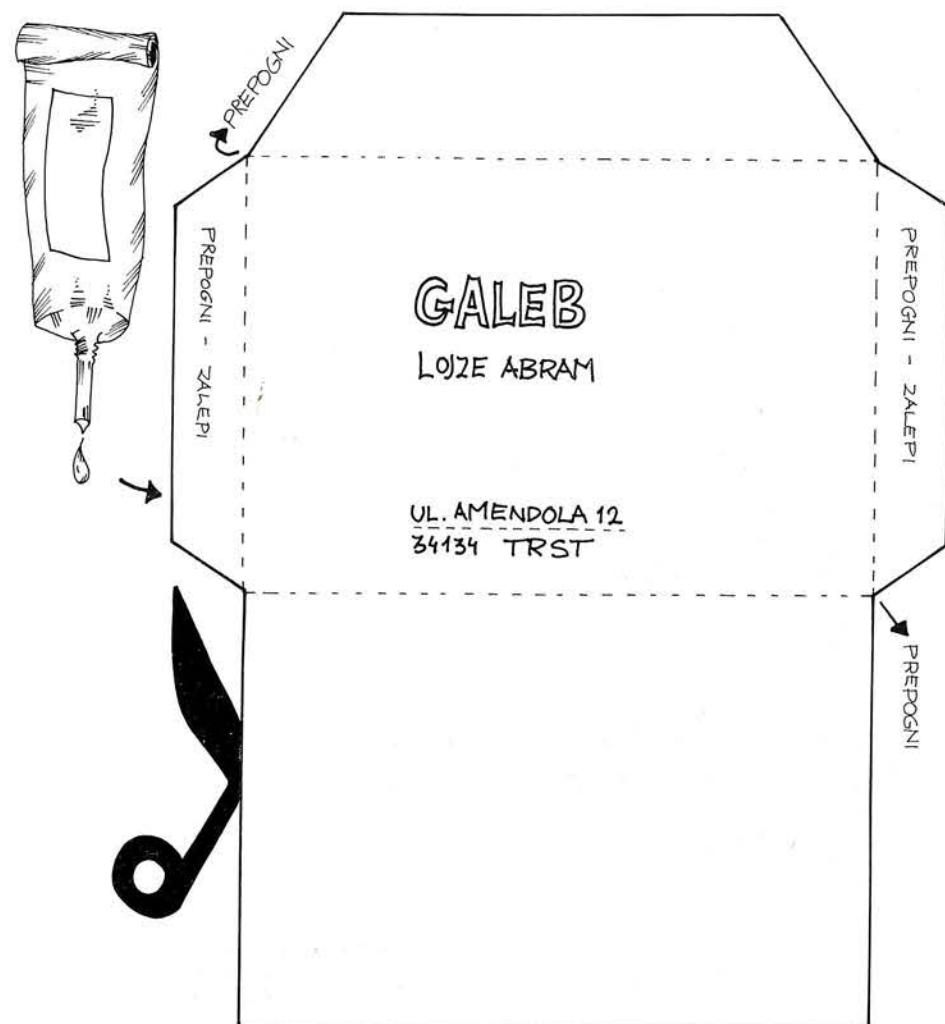

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

PISMO

Izstriži in zlepni pismo, kot kaže risba.
Nalepi znamko in pošlji rešitve ugank.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE UGANK IN PREJŠNJE ŠTEVILKE

SLIKOVNA PREMIKALNICA — Stol, krog, pero, deset, rak. V navpičnih vrstah dobiš imeni: sreda, torek.

KOMBINIRANA KRIŽANKA — **Vodoravno:** 1. tt, 3. pol, 4. vena, 5. omara, 7. krilo, 8. kres, 9. kol. **Navpično:** 1. tona, 2. tla, 3. pero, 4. val, 5. orel, 6. MIS, 7. krog, 8. kk.

VELIKA SLIKOVNA KRIŽANKA — **Vodoravno:** štiri, sod, pravokotnik, krat, noge, kvadrat, kit, krog. **Navpično:** trikotnik, kitara, lok, črta, tonal, rog, sir, pav, tri, os.

REŠITVE SO POSLALI: Nadja Bisiacchi, 5. r. OŠ »1. maj 1945« — ZGONIK. Eva Zafran, 5. r. OŠ »I. Trinko zamejski« — RICMANJE. Bojan Zafran, Erika Palčič, Marko Pintarelli, 3. r. OŠ »M. Samsa« — DOMJO. Nikolaj Devetak, ŠTARANCAN. David Korošic, Igor Filipčič, Marko Posega, Erik Baitz, Marko Brecelj, Marko Korošic, Marija Mamolo, Federika Pirchio, Ingrid Šiškovič, Alex Majcen, 3. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. Andrej Majcen, 2. b r. SS »F. Erjavec« — ROJAN. Manuela Carli, Diego Ivancich, Mojca Carli, Sebastijan Lokatos, Mauro Crispini, Eva Ciuk, Martin Carli, Peter Carli, Iztok Čuk, Ivana Leuz, Aleksandra Del Coco, 3., 4. in 5. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Andrej Pertot, 1. a r. SS »I. Gruden« — NABREŽINA. Tjaša Gruden, 1. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Rado Šusteršič, Vinko Bandelj, 1. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Maja Vecchiet, Devan De Paolis, Dejan Rizzo, Nikolaj Visentin, 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Omar Foraus, 2. r. OŠ BRIŠČKI. Sara Trampuž, 1. a r. SS »I. Cankar« — SV. JAKOB. Alenka Pertot, Irina Vitez, Katja Vodopivec, Max Černigoj, Marko Papucci, Igor Veljak, Majda Brecelj, Igor Vodopivec, 1., 3., 4. in 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Ana Blaževič, David Puntel, Emanuela Crevatin, 5. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Martina Samec, Gabrijela Ugrin, Matej Rolich, Franc Ziberna, Nikla Panizon, Igor Zoch, Paolo Biekar, 5. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« — SV. ANA. Maila Ozbič, 2. b r. SS »S. Kosovel« — OPČINE. Mitja Laurica, 5. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Marko Bandi, 1. r. OŠ MAČKOLJE.

NAGRADA DOBIJO: Andrej Pertot, 1. a r. SS »I. Gruden« — NABREŽINA. Emanuela Crevatin, 5. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Mojca Carli, 4. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Marko Bandi, 1. r. OŠ MAČKOLJE. Tjaša Gruden, 1. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

